

OSTRAVAN.CZ

1. Herečka Izabela Vydrová: Prioritou je pro mě rodina. Nesnáším, když má režisér hladinku

15.11.2022 ostravan.cz - Jakub Plaskura

Odkaz na originál

Klíčová slova: NDM (5); divadla; moravskoslezského; Národního

Vystudovala jste střední zdravotnickou školu. Proč jste vyměnila injekční stříkačky za jeviště?

Zdrávka nebyla moje vysněná škola. Vždycky jsem nějak tíhla k umění, takže když jsem se rozhodovala v devítce, kam dál, první variantou byla střední škola v Novém Jičíně, obor návrhářství, ale to mi rodiče nedovolili, protože nechtěli, abych bydlela na internátě. Říkala jsem si tedy, že půjdu někam na gympl a pak na vysokou. Jenže to mi zase bylo řečeno, že třeba po čtyřech letech na gymplu změníš názor, na výšku nepůjdu a co se samotným gymplem, že? A jelikož mě už tehdy zajímala i psychologie nebo fyzioterapie, tak jsem zvolila zdrávku. Psychologie je vlastně obor, který mě velmi zajímá doteď. Upřímně si neumím představit, že bych dneska byla sestřička někde v nemocnici.

Nakonec jste ale vystudovala herectví na DAMU, i když to klaplo až na druhý pokus. Proč až napodruhé? Co myslíte?

Vždycky jsou tři kola přijímaček, nejprve je taková ta síťovka, kde se vůbec vybírají ti, kteří mají talent. Dostala jsem se až do posledního kola, kde moje cesta skončila. Na druhý pokus příští rok mě ale přijali. Pak jsem se ptala jedné mé pedagožky, proč jsem nebyla přijata minulý rok, a bylo mi řečeno, že jsem tehdejšími pedagogům, kteří ročník otevírali, neseděla jako typ. Ale zpětně si říkám, že je dobře, že jsem napoprvé neuspěla, jelikož bych v tom ročníku asi nechtěla fungovat.

Proč?

Samozřejmě ne všichni by se mnou souhlasili, je to čistě jen můj subjektivní pocit, ale prostě mi neseděl přístup oněch profesorů. Byť to byl silný ročník, plný talentovaných lidí, tak mně přišlo, že jejich vedoucí je vedli stylem, že každý ze studentů je výborný, že každý je někdo, takže pak bylo vidět v Disku (studentské divadlo na DAMU – pozn. red.), když hráli, že nebyli kompaktní. Nehráli jako skupina, ale každý hrál sám na sebe, což se mi nelíbí.

A jak to bylo v ročníku, kam vás přijali?

Tam mě vedli Jaroslava Šiktancová a Lukáš Hlavica. Vytvořili z nás jeden celek, kde jsme si navzájem pomáhali a slyšeli na sebe, což bylo mnohem lepší. Ale také to mělo svá úskalí. Čeho je moc, toho je příliš. Kolovalo se o nás, že jsme trošku taková sekta, což zpětně, když si vzpomenu na to, co jsem na DAMU zažila, trošku musím s tímhle přirovnáním souhlasit.

Nemáte pocit, že se u přijímaček na herectví někdy dělá z komára velbloud? Přece jen nejde o život.

Víte, já vlastně nikdy nechtěla být primárně herečkou, nikdy jsem tím nebyla posedlá, byť jsem už v patnácti letech hostovala na polské scéně Těšínského divadla. Mě k tomu vlastně přemluvily moje učitelky na zdrávce, protože jsem školu úspěšně reprezentovala na nějakých recitačních soutěžích. Těch lidí, kteří mi říkali, ať zkusím přijímačky na herectví, přibývalo, tak jsem to zkusila. Říkám to, protože já to celé vždycky brala s nadsázkou. Podruhé jsem se přihlásila, protože jsem rok předtím prošla až do posledního kola, tak jsem si říkala, že úplně marná nebudu. Kdyby to nevyšlo ani napodruhé, tak jsem s tím sekla, nehroutila se a šla bych asi studovat psychologii. V ročníku se mnou studovali lidi, kteří byli doslova zažraní do herectví a do celého systému DAMU, taková jsem nikdy nebyla. I dnes je pro mě vlastně herectví spíše koníček, který mě živí. Neprožívám to. Je mi líto těch, kteří se na tyto školy hlásí a mají pocit, že herectví pomalu mají obětovat celý svůj život. To je podle mě smutné.

Vaše kroky coby studentky ale málem mířily do Polska, je to tak?

Když jsem končila DAMU, měla jsem myšlenky, že bych na rok odjela do Krakova nebo do Varšavy v rámci Erasmu ještě studovat herectví, ale do života mi vstoupila láska, takže jsem zůstala v Česku a vůbec toho nelituju.

Hned po DAMU jste nastoupila do **Národního divadla moravskoslezského (NDM)**. Jak se to přihodilo?

Začala jsem na konci DAMU řešit, co dál, hostovala jsem v Plzni, ale můj manžel pochází stejně jako já z Horní Suché a nechtěl zůstat v Praze. Padlo to tedy na Ostravu. Tehdy jsem si tedy říkala, že kdyby mě vzalo nějaké ostravské divadlo, tak budu moc ráda, protože to pro mě byl návrat na rodnou hroudu. Obepsala jsem proto ostravská divadla a měla jsem to štěstí, že z **NDM** zrovna odcházel nějaké holčiny, takže mi volal Peter Gábor a stala jsem se posilou **NDM**.

V muzikálu Quo Vadis. (Foto: Radovan Šťastný)

Izabelo, jste tedy vlastně ambiciózní herečka?

Ne! Ani mě nebaví hrát velké role. Nebojím se, že bych to nezvládla, protože už jsem někdy v životě velkou roli dostala, ale mnohem více mě baví hrát ve stínu hlavních rolí, nějaké služky a podobně. Baví mě, že z nich můžu vytáhnout něco navíc.

Znamé otřepané klišé říká, že není malých rolí. Berete to třeba jako výzvu, že tohle pořekadlo převádíte do praxe?

Asi ano. Nikdy není malých rolí. Mě obecně v životě baví pozorovat lidi a jejich chování, některé aspekty pak můžu aplikovat právě do své role. Ona psychologie a herectví spolu dosti souvisí.

Když jsme u té psychologie. Vycházíte třeba ze Stanislavského nebo Čechova?

Ne, nikdy! Na DAMU se přesně tohle vyučuje, ale to nebylo nic pro mě. Já se soustředím hlavně sama na sebe a poslouchám svůj vnitřní pocit. Ale je dobré, když si tímhle studiem herectví každý student projde. Podle mého, by měl mít každý herec své herectví, které je osobité.

Přepadly vás někdy během kariéry myšlenky, že s herectvím seknete?

Nedávno jsem tyhle myšlenky měla. Je to tím, že jsem tři roky byla na mateřské a po návratu do divadla s tím pořád bojuju, protože můj názor je takový, že profese herečky se úplně dobře neslučuje se životní rolí matky. Nejde mi to prostě dohromady, takže abych řekla pravdu, přemýšlím nad tím, jestli mám herectví dělat, nebo nepůjdu raději někam do kanclu. Pro mě je určitě prioritou rodina.

Sice jsem nikdy neměla velké touhy být matkou, a ačkoliv to může vyznít zvláště zejména pro některé ženy, tak mám dítě z rozumu. Řekla jsem si, že když už jsem dlouho se svým manželem, tak je na dítě čas. Svou dcerku miluju a udělala bych pro ni všechno, zároveň ale vím, že pokud zůstanu v divadle, tak se hraje po večerech a o víkendech, takže nebudu na různých besídkách, karnevalech a jiných dětských oslavách, což mě děsí. Moje maminka byla vždy v první řadě na akcích, kde jsem vystupovala jako malá, a ráda bych takhle fungovala i já se svou dcerou. Je to takový můj vnitřní boj. Hodně hereček, které mají i více dětí, mi vždycky říká, že je to v pohodě, že se vše dá stihnout, ale já na to odpovím, aby se zeptaly za deset, patnáct let svých dětí, až vyrostou, jestli jim něco chybělo či nechybělo. Ať mi neříkají teď, že se vše dá stíhat, když mají dítko malá a nemají z toho rozum.

V inscenaci Rok na vsi. (Foto: Radovan Šťastný)

Co byste vzkázala těm, kteří se hlásí na herecké školy, nedostanou se a mají pocit, že se zborčil svět?

Když se nedostanete, nic se neděje, třeba to není vaše cesta. Není důvod se hroutit, protože je taky možné, že se k herectví dostanete jinak, jen všechno potřebuje svůj čas. V České republice je spousta neherců, kteří se pak uplatnili, jen potřebovali psychicky dozrát. Osobně si třeba myslím, že herecké konzervatoře by vůbec neměly existovat, protože se tam hlásíte někdy v patnácti letech a v té době člověk prožívá první lásky, sex, psychické bolesti. Přejít ze základní školy na další školu je vlastně takový první krok k dospělosti a já absolutně nesouhlasím s tím, že konzervatoře jsou super. Zůstala bych jen u vysokých škol herectví, kde už se přece jen hlásí lidé vyzrálejší a bohatě to stačí. Jsme malá země a tolik hereckých škol skutečně nepotřebujeme. Na druhé straně pomyslné barikády stojí vaši kolegové, kteří jsou přesvědčeni, že bez diplomu není herec hercem. Myslíte si, že se herectví dá naučit?

Herectví se podle mě nedá naučit. Buď talent je a lze ho nějak brousit a zvětšovat, nebo máte smůlu. Když se ještě vrátím k té konzervatoři, nemyslím si, že v patnácti poznáte, že z někoho bude skvělý herec.

Povídáme si velmi vážně, ale o vás se traduje, že máte velký komický talent. Baví vás komedie?

Miluju komedie. Kdybych si mohla vybrat, tak hraju jenom v komediích. Nějakou vážnou věc zahraju, nemám s tím problém, ale mnohem lépe se cítím v komedii.

V **NDM** se blíží premiéra komedie Hoří, má panenka, vy tam hraje konferenciérku. Jak se těšíte?

Strašně moc se těším! Moje postava ve filmu není. Společně s Jiřím Sedláčkem tam vlastně posouváme děj jako moderátoři. Více k tomu asi říkat nechci, abych nepropálila něco, co bych neměla (smích)... A co se týče díla, tak si myslím, že je možná fajn, když přijde někdo, kdo film neviděl. Nebude mít aspoň tendence porovnávat, protože ono porovnávat film a divadlo tak úplně ani nejde.

Co zkoušení? Finišujete?

V době, kdy spolu mluvíme, jsme nějak za polovinou zkoušení a myslím, že diváci se mají na co těšit. Základem inscenace je pohled na českou národu a někdy takové to české buranství, abych tak řekla.

Postavy v inscenaci se jmenují stejně jako herci v civilním životě. Některé postavy nesou ale jména životních partnerů herců. Co v tom můžeme hledat?

Dramaturg s panem režisérem si to takhle vymysleli, takže to jinak nejde (smích)... Nějaký zásadní význam to nemá. Myslím si, že to diváci ani nebudou řešit.

V inscenaci Dokonalá svatba. (Foto: Radovan Šťastný)

Je něco, co vám obecně vadí na režisérech?

Toho by bylo! (smích) ... Nemám ráda arogantní režiséry, kteří se nad ostatní lidi povyšují. Nemám ráda ani ty režiséry, kteří neumějí pracovat s lidmi. Pak, když se potkáte někde v hospodě, zjistíte, že lidsky je to fajn člověk, ale prostě neumí pracovat s herci. Taky nesnáším, když má režisér hladinku. Tohle všechno mi ale prostě jen lidsky vadí. Jinak se mě vůbec nedotýká, když na mě třeba nějaký režisér řve, protože znám svoje životní hodnoty.

Pokud se nepletu, tak jste abstinentkou. Nepřipadáte si v tom hereckém fochu jako taková bílá vrána?

Mně vlastně alkohol nikdy nic moc neříkal. Jsem extrovert, který se vždy rád baví, a abych se s lidmi bavila, nepotřebuju k životu alkohol. Někdy to tak vypadá ve společnosti, že jsem opilá, protože někteří se potřebují napít, aby se stali extroverty. Je pravdou, že chvíli to trvalo, než někteří kolegové v divadle pochopili, že vůbec nepiju, ale je to úplně v pohodě. Jako bílá vrána se necítím. Je to o tom, jak sám sebe vnímáte. Určitě mě nerozhodí, když má někdo řeči nebo mě nutí pít, vůbec to se mnou nic nedělá. V **NDM** mě jako abstinentku přijali všichni a je to v pořádku.

Moje obligátní otázka nakonec, kterou pokládám vždy, ale u vás ji trošičku upravím. Kým by byla Izabela Vydrová, kdyby nebyla herečkou, zdravotní sestřičkou nebo psycholožkou?

Byla by Izabelou Vydrovou.

URL | <https://www.ostravan.cz/76523/herecka-izabela-vydrova-prioritou-je-pro-me-rodina-nesnasim-kdyz-ma-reziser-hladinku/>

« zpět na začátek